Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 06, 2020

Nummer 6, 2020

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2014:2226 17-09-2014
Strafrechtelijk optreden tegen vervoer van mengsels voor biogasinstallatie

Rechtbank

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2020:1210 19-03-2020
Planschade Overijssel
Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:1488 11-03-2020
Noord-Brabant/omgevingsvergunning milieu
Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:1847 06-03-2020
Planschade Parkstad
Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:1848 06-03-2020
Planschade Parkstad
Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2020:965 13-02-2020
Zevenaar/omgevingsvergunning aanleggen en afwijken bestemmingsplan

Raad van State

Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:924 01-04-2020
Westerveld/Omgevingsvergunning in strijd met bestemmingsplan/KPN-zendmast
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:947 01-04-2020
Westerwolde/bestemmingsplan 'Buitengebied Tweekarspelenweg 3 Blijham'
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:953 01-04-2020
Oost Gelre/afwijzing verzoek wijzigingsplan
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:917 01-04-2020
Barneveld/Obm, omgevingsvergunning bouwen
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:932 01-04-2020
Lingewaard/weigering vaststellen wijzigingsplan

Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:880 25-03-2020
Putten/bestemmingsplan 'Veluwse Hoevegaerde'
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:869 25-03-2020
Rhenen/bestemmingsplan 'Zuidelijke Meentsteeg 14a en Cuneraweg 186'
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:856 25-03-2020
Planschade Veenendaal
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:876 25-03-2020
Planschade Dongen
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:840 25-03-2020
Planschade Cuijk
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:817 18-03-2020
Kaag en Braassem/bestemmingsplan 'Buitengebied Oost'
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:755 18-03-2020
Deurne/bestemmingsplan 'Derde herziening bestemmingsplan Buitengebied' (2)
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:793 18-03-2020
Planschade Zuidplas
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:792 18-03-2020
Planschade Zundert
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:803 18-03-2020
Noord Holland/Nbw-vergunning
Raad van State, ECLI:NL:RVS:2020:801 18-03-2020
Nieuwkoop/revisievergunning

RECHTSPRAAK

Barneveld/Obm, omgevingsvergunning bouwen

Het college heeft voldoende gemotiveerd dat de wijziging van de inrichting geen belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu heeft, zodat het opstellen van een MER niet is vereist.

Casus

Obm en omgevingsvergunning bouwen voor het omzetten van een rundveehouderij in een pluimveehouderij met 24.000 biologische legkippen en een pluimveestal met een uitloopgebied van ongeveer 9,6 hectare.

Rechtsvraag

1. Kan in beroep alsnog worden aangevoerd dat het gebruik van groenstroken als uitloopgebied in strijd is met het bestemmingsplan?

2. Verbiedt artikel 12 van de Richtlijn luchtkwaliteit iedere verslechtering onder de daarin genoemde grenswaarden?

Uitspraak

1. Met de verleende omgevingsvergunning is toestemming verleend voor het gebruik van de groenstroken. Dit is een apart besluitonderdeel, waartegen geen zienswijze is ingediend. Uit artikel 6:13 Awb volgt dat tegen dit besluitonderdeel geen beroep kan worden ingesteld.

2. Op grond van artikel 12 van de Richtlijn luchtkwaliteit moeten lidstaten de niveaus van luchtverontreinigende stoffen beneden de grenswaarden houden, in het geval deze niveaus al lager dan deze grenswaarden zijn. Hieruit is niet af te leiden, zoals [appellant] en anderen stellen, dat de richtlijn iedere verslechtering van de luchtkwaliteit onder genoemde grenswaarden ter plaatse verbiedt. Verder volgt uit artikel 12 van de Richtlijn luchtkwaliteit, dat de lidstaten ernaar streven de beste met duurzame ontwikkeling verenigbare luchtkwaliteit te beschermen. Dit is een inspanningsverplichting en geen verbod, zoals [appellant] en anderen dat betogen. Op grond van artikel 13 van de Richtlijn luchtkwaliteit

zorgen de lidstaten ervoor dat de niveaus van luchtverontreinigende stoffen in de lucht de in bijlage XI vastgestelde grenswaarden niet overschrijden. Ook uit deze bepaling volgt niet dat het niveau van luchtverontreinigende stoffen in geen enkel opzicht mag toenemen in de situatie dat dit niveau zich al onder de grenswaarden bevindt.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 01-04-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:917
Zaaknummer: 201901750/1/A1
Rechters: E.A. Minderhoud, mr. S.F.M. Wortmann en C.C.W. Lange
Wetsartikelen: 2.2a lid 1 onder e Bor, 5.13b lid 1 Bor, 7.17 lid 1 Wm, 12 Richtlijn luchtkwaliteit en 6:13 Awb

RECHTSPRAAK

Lingewaard/weigering vaststellen wijzigingsplan

Het college heeft onvoldoende gemotiveerd waarom gezondheidsrisico's ten gevolge van de bouw van de drie silo's op het perceel niet op voorhand zijn uitgesloten.

Casus

Verzoek om gebruik te maken van wijzigingsbevoegdheid uit bestemmingsplan ten behoeve van een vormwijziging van het agrarische bouwvlak op het perceel. Hiermee wil appellant drie bestaande sleufsilo's voor de opslag van ruwvoeders binnen het bouwvlak brengen. Het verzoek betreft een vergroting van het bouwvlak aan de oostkant en een verkleining aan de zuidkant. De huidige omvang van het bouwvlak is ongeveer 1,45 ha, na wijziging zal het niet meer dan de maximaal toegestane oppervlakte van 1,5 ha bedragen.

Rechtsvraag

Heeft het college kunnen weigeren om een wijzigingsplan vast te stellen, omdat de gezondheidsrisico's van veehouderijen niet kunnen worden ingeschat?

Uitspraak

De Afdeling oordeelt dat het college onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt waarom het meent dat gezondheidsrisico's als gevolg van de bouw van drie silo's op het perceel op voorhand niet kunnen worden uitgesloten. In dit geval is de wens om het bouwvlak te wijzigen echter uitsluitend ingegeven door de wens om drie bestaande silo's te legaliseren. Met de bouw van silo's vindt de facto geen uitbreiding/wijziging van het oppervlak van een dierenverblijf bij een geitenhouderij plaats.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 01-04-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:932
Zaaknummer: 201903393/1/R1

Rechters: mr. J.A.W. Scholten-Hinloopen, mr. D.A. Verburg en C.C.W. Lange
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Oost Gelre/afwijzing verzoek wijzigingsplan

Ondanks het feit dat sprake is van een toezegging waaraan gerechtvaardigde verwachtingen konden worden ontleend, heeft het college zonder schadevergoeding mogen afzien van medewerking aan vestiging van een nieuwe varkenshouderij.

Casus

Het college heeft op basis van een wijzigingsbevoegdheid in het bestemmingsplan toegezegd mee te werken aan het mogelijk maken van een nieuwe varkenshouderij. Ten tijde van de beslissing op bezwaar was het bestemmingsplan gewijzigd en bestond de wijzigingsbevoegdheid niet meer.

Rechtsvraag

1. Moet een uitzondering worden gemaakt op het uitgangspunt dat in bezwaar ex nunc wordt getoetst?

2. Was het college, gelet op de door hem gedane toezegging, gehouden om als onderdeel van de besluitvorming tot schadevergoeding over te gaan?

Uitspraak

1. De Afdeling stelt voorop dat er bij de heroverweging in bezwaar als uitgangspunt een beoordeling moet worden verricht naar de feiten en omstandigheden zoals die zich ten tijde van het besluit op bezwaar voordeden.

Slechts in bijzondere gevallen kan van dit uitgangspunt worden afgeweken. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zoals de uitspraak van 11 november 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3421) is hiervan sprake bij bouwplannen. In dat geval moet een aanvraag om een omgevingsvergunning aan een ten tijde van het besluit op bezwaar niet meer geldend bestemmingsplan worden getoetst, indien ten tijde van het indienen van de aanvraag het bouwplan in overeenstemming was met het toen geldende bestemmingsplan en op dat

moment geen voorbereidingsbesluit voor een nieuw bestemmingsplan van kracht was, dan wel een nieuw bestemmingsplan ter inzage was gelegd waarmee dat bouwplan in strijd was.

De bevoegdheid van het college om wel of geen wijzigingsplan vast te stellen, heeft een wezenlijk ander karakter. Het college heeft immers, ook indien wordt voldaan aan alle voorwaarden waaronder toepassing kan worden gegeven aan de wijzigingsbevoegdheid, onder omstandigheden de mogelijkheid te weigeren van die bevoegdheid gebruik te maken.

2. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen, betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan. Bij deze belangenafweging kan ook een rol spelen of de betrokkene op basis van de gewekte verwachtingen handelingen heeft verricht of nagelaten, als gevolg waarvan hij schade heeft geleden of nadeel heeft ondervonden.

De Afdeling merkt in dit verband op dat de wijzigingsbevoegdheid is geschrapt wegens een zwaarwegend ruimtelijk belang, namelijk het terugdringen van intensieve veehouderijen in dit gebied. Voorts heeft [appellante] geen zienswijzen naar voren gebracht tegen het schrappen van de wijzigingsbevoegdheid. Daarnaast had het op de weg gelegen van [appellante] om na het verkrijgen van de principemedewerking nog een aanvraag tot vaststelling van een wijzigingsplan in te dienen. Onder voornoemde omstandigheden was het college niet gehouden om als onderdeel van de besluitvorming tot vergoeding van schade over te gaan.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 01-04-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:953
Zaaknummer: 201903802/1/R1
Rechters: mr. R. Uylenburg, F.C.M.A. Michiels en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Westerwolde/bestemmingsplan 'Buitengebied Tweekarspelenweg 3 Blijham'

Eén-op-één-inpassing van een op grond van de PAS verleende Nbw-vergunning is niet mogelijk.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in de uitbreiding van een melkveehouderij.

Rechtsvraag

Kan een passende beoordeling achterwege blijven, omdat voor de uitbreiding van de melkveehouderij eerder, met gebruikmaking van de PAS, een Nbw-vergunning is verleend?

Uitspraak

De Afdeling overweegt dat natuurvergunningen die met gebruikmaking van het PAS zijn verleend, geen grondslag kunnen bieden voor de toepassing van artikel 2.8, tweede lid, van de Wnb, ook als het plan alleen een herhaling of voortzetting is van het project dat op 14 april 2016 met gebruikmaking van het PAS is vergund. Uit de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1603, volgt immers dat de passende beoordeling die ten grondslag ligt aan het PAS, niet voldoet aan de eisen die het Hof van Justitie daaraan stelt.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 01-04-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:947
Zaaknummer: 201809457/1/R3
Rechters: mr. R. Uylenburg, B.J. Schueler en C.C.W. Lange
Wetsartikelen: 2.8 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Noord-Brabant/omgevingsvergunning milieu

Wijziging omgevingsvergunning, minimalisatieplicht zeer zorgwekkende stof, toepasbaarheidsbeginsel. Niet onderbouwd waarom aan andere bedrijven niet een soortgelijke verplichting is opgelegd.

Casus

Bedrijf dat op industrieterrein in Moerdijk afvalstoffen be- en verwerkt. Verweerder heeft ter invulling van de minimalisatieplicht voor de emissie en immissie van benzeen extra voorschriften aan de vergunning verbonden. Eiseres betwist dat zij een belangrijke bijdrage levert aan de in de omgeving gemeten benzeenconcentratie.

Rechtsvraag

1. Zijn de gestelde voorschriften in strijd met het toepasbaarheidsbeginsel (omdat een norm wordt gesteld voor een locatie waar geen mensen kunnen en mogen komen?

2. Heeft verweerder voldoende onderbouwd waarom aan eiseres wel en aan andere bedrijven geen concretiserend voorschrift wordt opgelegd?

Uitspraak

1. De rechtbank stelt voorop dat eiseres zich moet houden aan artikel 2.4, tweede lid, van het Abm, ook zonder het bestreden besluit. Dit artikel maakt geen onderscheid tussen hindergevoelige personen of objecten. Artikel 2.4, tweede lid, van het Abm biedt ook bescherming aan werknemers van andere bedrijven tegen de emissies van zeer zorgwekkende stoffen van een bepaald bedrijf en geldt naast de grenswaarden op basis van hoofdstuk 5 en bijlage 2 van de Wm en de Europese richtlijn 2008/50/EG inzake luchtkwaliteit.

Verweerder heeft op basis van artikel 2.31, tweede lid, onder b, van de Wabo een ruime bevoegdheid om een omgevingsvergunning voor het in werking hebben van een inrichting te wijzigen in het belang van de bescherming van het milieu. De rechtbank ziet niet waarom

deze bevoegdheid niet zou kunnen worden ingezet om werknemers van andere bedrijven tegen milieugevolgen van een bepaald bedrijf te beschermen. Zij worden in ieder geval niet uitgezonderd in artikel 1.1, tweede lid onder a, van de Wm. Nu verweerder nadrukkelijk slechts artikel 2.4, tweede lid, van het Abm aan het gebruik van de bevoegdheid ten grondslag legt, valt niet in te zien dat hij zou handelen in strijd met het toepasbaarheidsbeginsel. Eiseres heeft niet gesteld dat op de aansluitende percelen helemaal geen werknemers van derden (mogen) komen.

2. De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet goed heeft onderbouwd waarom aan eiseres wel en aan andere bedrijven geen concretiserend voorschrift is opgelegd. Het had op de weg van verweerder gelegen om gemotiveerd in te gaan op de eerdere kritiek van eiseres (en van Witteveen + Bos) op de conclusies in de Voortgangsrapportage dat eiseres dé bron is van de verhoogde benzeenconcentraties (naast de scheepvaart op het Hollands Diep). De kritiek van Witteveen + Bos is al in 2014 aan verweerder kenbaar gemaakt. Verweerder heeft niet uitgelegd waarom hij ondanks deze kritiek meetstation Oostelijke Randweg handhaaft en aan de resultaten van dit meetstation kennelijk veel belang hecht. Als verweerder slechts aan eiseres een concretiserend voorschrift met een streefwaarde oplegt, zal verweerder aannemelijk moeten maken dat eiseres de belangrijkste bron is van de verhoogde benzeenconcentraties.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant
Datum uitspraak: 11-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:1488
Zaaknummer: 18/2001
Wetsartikelen: 2.31 lid 2 onder b Wabo en 2.4 lid 2 Activiteitenbesluit

RECHTSPRAAK

Planschade Cuijk

Planschadeverzoek, misbruik van recht.

Casus

[Belanghebbende] is eigenaar van de woning en de bijbehorende percelen aan de [locatie 1] te Haps (hierna ook: de onroerende zaak). Hij heeft de woning in 1995 en de bijbehorende percelen in 1998 gekocht. [Belanghebbende] is werkzaam geweest als dierenarts.

Op 6 juni 2017 heeft [belanghebbende] het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade die hij heeft geleden als gevolg van een aan [appellant B] verleende en op 6 augustus 2013 in werking getreden omgevingsvergunning. Deze omgevingsvergunning maakt het mogelijk dat op het naastgelegen perceel aan de [locatie 2] te Haps (hierna: het perceel), in strijd met het bestemmingsplan 'Buitengebied 2010', een winkel/salon ten behoeve van een hondenkennel, een hondenverzorgingscentrum en een hondenpension worden opgericht.

[Appellant A] (de echtgenoot van [appellant B]) heeft met de gemeente Cuijk een overeenkomst als bedoeld in artikel 6.4a van de Wro getekend, waarin is opgenomen dat [appellant] de eventuele door het college toe te kennen tegemoetkomingen in planschade als gevolg van de inwerkingtreding van de omgevingsvergunning voor zijn en/of haar rekening zal nemen.

Rechtsvraag

[Appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de voorgeschiedenis tussen hem en [belanghebbende] geen aspect is dat op grond van afdeling 6.1 van de Wro een rol speelt bij de beoordeling van het planschadeverzoek. Er is sprake van misbruik van recht, omdat het planschadeverzoek is ingediend op het moment dat na vele jaren van samenwerking een verstoorde verstandhouding is ontstaan.

Uitspraak

In wat [appellant] heeft aangevoerd heeft de rechtbank terecht geen aanleiding gezien voor het oordeel dat [belanghebbende] zijn recht om een verzoek als vorenbedoeld in te dienen,

evident heeft aangewend zonder redelijk doel of voor een ander doel dan waartoe zij is gegeven, noch voor het oordeel dat het aanwenden van die bevoegdheid blijk geeft van kwade trouw. Dat een verstoorde verstandhouding tussen [appellant] en [belanghebbende] bestaat, is – wat daar ook van zij – geen omstandigheid die maakt dat sprake is van misbruik van recht.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 25-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:840
Zaaknummer: 201904427/1/A2
Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade Dongen

Normaal maatschappelijk risico, planvergelijking, WOZ.

Casus

[Appellant sub 1] betoogt dat het college zich in navolging van Thorbecke ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de mogelijk gemaakte woningbouw een normale maatschappelijke ontwikkeling betreft die in de lijn der verwachting lag en dat daarom het normaal maatschappelijk risico op 5% kan worden gesteld.

Rechtsvraag

In hoeverre behoort de schade tot het normale maatschappelijke risico?

Uitspraak

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie onder meer de in 14.5 vermelde overzichtsuitspraak planschade, onder 5.14), is bij waardevermindering van een onroerende zaak als gevolg van een normale maatschappelijke ontwikkeling, zoals woningbouw op een inbreidingslocatie van een bestaande woonkern, waarbij die woningbouw in de lijn der verwachtingen lag, een waardevermindering tot 5% van de waarde van de onroerende zaak, in verhouding tot de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, substantieel, maar niet zodanig zwaar dat deze schade niet voor rekening van de aanvrager kan worden gelaten. Dit betekent dat een waardevermindering tot 5% van de waarde van de onroerende zaak in deze categorie gevallen, in beginsel tot het normale maatschappelijke risico van de aanvrager behoort.

Deze jurisprudentie wordt ook toegepast indien de desbetreffende locatie geen zuivere inbreidingslocatie is, maar tevens de kenmerken van een uitbreidingslocatie vertoont. Zie onder meer de uitspraak van de Afdeling van 8 augustus 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2620).

Voor de vraag in hoeverre de planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen ligt, is in ieder geval van belang of en zo ja, in hoeverre de planologische ontwikkeling, naar haar aard en omvang, binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en binnen het gedurende een

reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past. Als geheel aan beide indicatoren wordt voldaan, mag het bestuursorgaan een drempel van 5% van de waarde van de onroerende zaak toepassen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020, ECLI:NL:RVS:2020:280, onder 10.4.

Dat de ontwikkeling in een reeks van jaren gevoerd beleid past, heeft het college evenwel niet aannemelijk gemaakt.

Nu het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat de planologische ontwikkeling past binnen het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid, heeft het ten onrechte het normaal maatschappelijk risico op 5% waardevermindering van de woning van [appellant sub 1] vastgesteld. Dit betekent dat het betoog van [appellant sub 1] slaagt.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 25-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:876
Zaaknummer: 201801921/2/A2
Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade Overijssel

Normaal maatschappelijk risico, drempel, kapitalisatiefactor.

Casus

Op 22 januari 2018 heeft eiseres een verzoek om tegemoetkoming in schade gedaan, verband houdende met de reconstructie van de N340 op basis van het PIP. Door eiseres is verzocht om vergoeding van de (extra) kosten die dienen te worden gemaakt in verband met de te maken extra afstand om zijn landbouwgronden ten noorden van de N340 te bereiken. Het bedrijf van eiseres is gelegen ten zuiden van de N340 aan [adres] te Dalfsen. Eiseres verzoekt om aan haar € 3.440 exclusief BTW per jaar over te maken, als de overgang definitief wordt afgesloten.

Eiseres stelt zich op het standpunt dat verweerder het percentage aftrek onjuist heeft toegepast. De wetgever heeft bedoeld dit risico te relateren aan de (gekapitaliseerde) schade en niet aan de jaarlijkse schade. De systematiek is dat de aftrek wordt berekend over het jaarinkomen en vervolgens wordt gerelateerd aan de gekapitaliseerde schade. Volgens eiseres volgt dit uit de tekst van artikel 6.2 van de Wro. Om die reden dient de aftrek voor het normaal maatschappelijk risico te worden berekend over het (jaar)inkomen en dient een gedeelte ter grootte van € 2.231 voor eigen rekening te blijven. Eiseres gaat daarbij wel uit van een drempel van 2%.

Rechtsvraag

De vraag is of verweerder terecht het normaal maatschappelijk risico heeft vermeerderd met kapitalisatiefactor 10, bij de beoordeling van het verzoek om planschade.

Uitspraak

De rechtbank acht de door verweerder gehanteerde berekeningssystematiek juist, daarbij verwijzend naar de uitspraak van de Afdeling van 26 augustus 2015, ECLI:NL:RVS:2015:2688. Ingevolge artikel 6.2, tweede lid, onder a, van de Wro volgt dat in ieder geval voor rekening van de aanvrager blijft, de schade in de vorm van een inkomensderving, zijnde een gedeelte gelijk aan 2% van het inkomen onmiddellijk, voor het ontstaan van de schade. Om in dit geval een

vergelijk te maken met het gedeelte dat voor rekening van de aanvrager blijft en de door de aanvrager geleden schade, acht de rechtbank het juist dat gelijke grootheden worden gehanteerd. In dit geval dient men terug te gaan naar de peildatum om de schade te bepalen. Het inkomen over de 13 jaar daarna, is dusdanig dat reden bestaat om eveneens te kapitaliseren naar de peildatum.

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 19-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2020:1210
Zaaknummer: ak_19 _ 1400
Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade Parkstad

Voorzienbaarheid, doorbreken voorzienbaarheid, reikwijdte onderzoeksplicht.

Casus

Bij het primaire besluit heeft verweerder in afwijking van het advies van de Schadecommissie het verzoek om een tegemoetkoming in planschade afgewezen, omdat eiser het risico op een verslechtering van de planologische situatie bij de aankoop van zijn woning aan [adres] in Brunssum op 16 januari 1996 actief heeft aanvaard.

Eiser heeft in beroep aangevoerd dat de voorzienbaarheid op basis van genoemd Streekplan is doorbroken als gevolg van de Streekplannen 1987 en 1991. Hij wijst erop dat in die streekplannen geen tracé voor een weg is ingetekend.

Verweerder erkent dat op de kaarten bij de Streekplannen uit 1987 en 1991 geen weg (meer) is ingetekend, maar wijst op pagina 93 van de toelichting bij het Streekplan 1987 en pagina 64 van de toelichting bij het Streekplan 1991. Op beide pagina's staat eenzelfde verwijzing naar de 'Prioriteitenstelling Hoofdwegenstructuur Oostelijk Mijngebied' (1986). Verweerder heeft passages uit de Prioriteitenstelling van oktober 1985 overgelegd, waarin op pagina 19 de S.W. 18 en de S.W. 26-noord zijn genoemd. Daaruit volgt volgens verweerder dat het plan om een (inter)nationale weg ten noordoosten van Brunssum te realiseren, nooit expliciet is verlaten. De Streekplannen 1987 en 1991 waren door de economische crisis in de jaren tachtig van de vorige eeuw terughoudender in de aanleg van nieuwe wegen, maar in de streekplannen is het voornemen tot aanleg van het tracé niet expliciet verlaten, hoogstens uitgesteld, betoogt verweerder.

Rechtsvraag

Kan eiser voorzienbaarheid worden tegengeworpen op grond van het Streekplan 1977?

Uitspraak

De rechtbank overweegt dat in de onderhavige zaak de vraag moet worden beantwoord hoe ver het door een redelijk denkend en handelend koper uit te voeren onderzoek naar een nadelige toekomstige ontwikkeling reikt. De rechtbank is van oordeel dat van een redelijk denkend en handelend koper in elk geval kan worden verwacht dat hij van het ten tijde van zijn investeringsbeslissing vigerende, meest recente concrete beleidsvoornemen kennisneemt. In dit geval gold ten tijde van de aankoopdatum het Streekplan 1991. De rechtbank volgt verweerder niet in diens standpunt dat van een redelijk denkend en handelend koper kon worden verlangd dat hij ook kennis zou nemen van een twintig jaar eerder openbaar gemaakt streekplan. Dat zou anders zijn geweest indien in het actuele streekplan daarnaar was verwezen. Vaststaat dat noch in het Streekplan 1991, noch in het Streekplan 1987 het plan voor een weg ten noord(oosten) van Brunssum was opgenomen. Op de kaart bij deze streekplannen was de weg niet ingetekend. Naar aanleiding van verweerders betoog dat eiser uit de Nota Prioriteitsstelling had kunnen afleiden dat de plannen uit 1977 voor een weg ten noordoosten van Brunssum niet expliciet waren verlaten, is de rechtbank van oordeel dat de onderzoeksplicht niet zo ver gaat dat van een redelijk denkend en handelend koper kan worden gevergd dat hij kennis neemt van een in de toelichting bij die Streekplannen op een enkele pagina vermeld, niet openbaar stuk.

Op grond van voorgaande overwegingen is de rechtbank van oordeel dat verweerder ten onrechte aan eiser actieve risicoaanvaarding met betrekking tot de schade, veroorzaakt door de aanleg van de Buitenring, heeft tegengeworpen.

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 06-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:1848
Zaaknummer: AWB - 19 _ 266
Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Westerveld/Omgevingsvergunning in strijd met bestemmingsplan/KPN-zendmast

Zijn van de elektromagnetische velden van een antenne-installatie nadelige gevolgen te verwachten voor de gezondheid?

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Westerveld heeft een omgevingsvergunning verleend voor het plaatsen van een zendmast van 37 meter hoog in Wateren. Omwonenden stellen dat de omgevingsvergunning niet had mogen worden verleend, onder meer vanwege de nadelige gevolgen voor hun gezondheid, met name voor degene met een extra gevoeligheid voor elektromagnetische velden. Volgens omwonenden bieden de blootstellingslimieten die het college heeft gebruikt onvoldoende bescherming voor de gezondheid van mensen en zijn gevolgen voor bijen te verwachten. Zij wijzen daarbij op diverse publicaties. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de nadelige gevolgen van het gebruik van de zendmast geen reden is om de omgevingsvergunning niet te verlenen.

De Rechtbank Noord-Nederland verklaarde hun bezwaren echter ongegrond. Omwonenden laten het er niet bij zitten en hebben tegen de uitspraak van de rechtbank hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Rechtsvraag

Heeft het college het standpunt van de Gezondheidsraad aan haar besluit ten grondslag mogen leggen bij de beoordeling van de vraag of van de elektromagnetische velden van de antenne-installaties in de zendmast nadelige gevolgen zijn te verwachten voor de gezondheid van omwonenden?

Uitspraak

De Afdeling bevestigt de uitspraak van de rechtbank en stelt dat het college de omgevingsvergunning in redelijkheid heeft kunnen verlenen. Voor wat betreft de gevolgen voor de gezondheid van omwonenden merkt de Afdeling het volgende op.

In de uitspraak van 13 maart 2019, ECLI:NL:RVS:2019:787, heeft de Afdeling overwogen dat uit onderzoeken naar de effecten van radiofrequente elektromagnetische velden blijkt dat radiofrequente elektromagnetische velden een nadelig gezondheidseffect kunnen hebben. Voor de effecten zijn blootstellingslimieten opgesteld door de International Commission on Non-Ionizing Radiation Protection (hierna: de ICNIRP), een internationale groep wetenschappers. Deze blootstellingslimieten worden op advies van de Raad van de Europese Unie in Nederland gehanteerd. De ICNIRP toetst met regelmaat of het nodig is om de blootstellingslimieten aan te passen. Niet in geschil is dat deze blootstellingslimieten niet worden overschreden.

In het rapport 'Elektromagnetische velden, jaarbericht 2008' van de Gezondheidsraad van 19 maart 2009 staat dat uit de beschikbare wetenschappelijke gegevens geen oorzakelijk verband tussen blootstelling aan radiofrequente elektromagnetische velden en het optreden van lichamelijk onverklaarde klachten naar voren komt. In het artikel 'Planetary electromagnetic pollution: it is time to assess its impact' van The Lancet van december 2018 staat onder meer dat uit een evaluatie van 2266 onderzoeken die door de ORSAA zijn verzameld, is gebleken dat de meeste van die onderzoeken een verband tussen kunstmatige elektromagnetische velden en biologische effecten of gezondheidseffecten aantonen. In het artikel wordt niet besproken wat de effecten van de elektromagnetische velden zijn en wanneer de effecten zich voordoen. Gelet daarop, kan anders dan appellanten hebben betoogd, uit het artikel van The Lancet niet worden afgeleid dat de blootstellingslimieten van de ICNIRP onvoldoende bescherming bieden tegen de elektromagnetische velden. Het artikel 'Bellen schaadt cellen' van De Groene Amsterdammer van 16 januari 2019 biedt evenmin steun voor dat betoog. Weliswaar is in het artikel vermeld dat het aantal onderzoeken waarin een verband tussen elektromagnetische straling en gezondheidseffecten is aangetoond, toeneemt, maar niet dat elektromagnetische velden bij het hanteren van de blootstellingslimieten van de ICNIRP leiden tot nadelige gezondheidseffecten. Wat betreft de verwijzing van appellanten naar de publicatie 'Subjective symptoms, sleeping problems, and cognitive performance in subjects living near mobile phone base stations' van H.P. Hutter van mei 2006, heeft de Gezondheidsraad in het advies 'Elektromagnetische velden en gezondheid' van 15 november 2007, te kennen gegeven dat uit de bevindingen van Hutter hoe dan ook geen conclusies over oorzaak-gevolgrelaties getrokken kunnen worden, wat ook in de publicatie zelf is erkend, omdat dit het eerste onderzoek in zijn soort is.

In de door appellanten overgelegde stukken en wat zij op basis daarvan hebben aangevoerd, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college het standpunt van de Gezondheidsraad niet aan het besluit van 10 juli 2018 ten grondslag heeft kunnen leggen. De rechtbank heeft dit goed gezien. Daarbij betrekt de Afdeling dat de Gezondheidsraad tot op

heden de blootstellingslimieten van de ICNIRP nog steeds onderschrijft. Het college hoefde daarom geen andere limieten te hanteren. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat nu vaststaat dat de blootstellingslimieten van de ICNIRP niet worden overschreden, het college de omgevingsvergunning in redelijkheid heeft kunnen verlenen.

Verder constateert de Afdeling voor wat betreft de gevolgen voor bijen het volgende.

Het college heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de mogelijke schadelijke effecten voor de bijenpopulatie niet in de weg staan aan de verlening van de vergunning. In het door KPN overgelegde rapport 'Mobiele telefonie en de ontwikkeling van honingbijen' van Wageningen UR van oktober 2013, staat dat de ontwikkeling van larven en poppen van de honingbij door 21 dagen blootstelling aan elektromagnetische straling niet verschillend was ten opzichte van de ontwikkeling van larven en poppen, die in een kooi van Faraday afgeschermd waren van deze straling. Op het niveau van het gehele bijenvolk ontwikkelen de volken zich niet verschillend, zo staat in het stuk. Aan straling blootgestelde bijenvolken overleefden in de winter wel slechter dan bijenvolken die van straling waren afgeschermd. Volgens het rapport kunnen aan dit resultaat echter geen statistisch verantwoorde conclusies worden verbonden, vanwege de grootte van de steekproef en de omstandigheid dat de behandelde volken waren genest per kooi. Daarmee is bedoeld dat de tien afgeschermde volken samen in één kooi zaten, net als de tien niet afgeschermde volken. De volken waren dus niet volledig onafhankelijk van elkaar. Uit het rapport volgt niet dat elektromagnetische straling nadelige gevolgen heeft voor bijen als zodanig. Daarom heeft het college in de gestelde gevolgen voor de bijen geen aanleiding hoeven zien om de omgevingsvergunning te weigeren. De verwijzing naar de website van de Environmental Health Trust leidt niet tot een ander oordeel, omdat in de stukken die op die website worden geciteerd niet staat dat elektromagnetische straling leidt tot een grotere sterfte van bijen. Voor zover appellant verwijst naar zijn eigen ervaringen als imker, overweegt de Afdeling dat deze waarnemingen niet kunnen worden aangemerkt als objectieve gegevens. Deze waarnemingen kunnen het betoog van appellant in zoverre niet ondersteunen. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college de omgevingsvergunning in redelijkheid heeft kunnen verlenen.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 01-04-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:924
Zaaknummer: 201903780/1/A1
Rechters: D.A.C. Slump, A.J.C. de Moor-van Vugt en E. Steendijk
Wetsartikelen: 2.12 Wabo en 4 Bor

RECHTSPRAAK

Noord Holland/Nbw-vergunning

Vraag of de gevolgen van een mountainbikeroute door een Natura 2000-gebied al in het beheerplan zijn beoordeeld en daarom in het (hoger) beroep tegen de verleende vergunning niet meer aan de orde kunnen komen.

Casus

Vergunning op grond van de Nbw 1998 (oud) voor het wijzigen van de bestaande mountainbikeroute en het aanleggen van een nieuwe route van 24 km in het Natura 2000-gebied 'Schoorlse Duinen'. In geschil is of de mountainbikeroute is opgenomen in het eerder vastgestelde beheerplan en of in het plan is beoordeeld of de route significante gevolgen voor het gebied heeft (in welk geval een passende beoordeling moet worden verricht).

Rechtsvraag

Zijn de gevolgen van de mountainbikeroute voor het Natura 2000-gebied in het beheerplan voldoende beoordeeld?

Uitspraak

Ten behoeve van het beheerplan is geoordeeld dat (het gebruik van) de Zuidlus geen negatief gevolg heeft voor het Natura 2000-gebied. De Zuidlus is daarmee gekarakteriseerd als activiteit die geen significante gevolgen kan hebben voor het gebied, zodat een passende beoordeling niet is vereist. In deze beoordeling is rekening gehouden met de mogelijke gevolgen voor het gebied. Daarnaast zijn aan de vergunning voorschriften opgenomen om te voorkomen dat uitslijting en erosie optreedt van de route.

Over de mogelijkheid om het beheerplan te toetsen, overweegt de Afdeling dat tegen dit onderdeel van het beheerplan – dat een besluit van algemene strekking is, maar geen algemeen verbindend voorschrift – beroep openstond (met inachtneming van artikel 8.1, tweede lid, van de Wnb) en dat dit voor de stichting als belanghebbende ook het geval was.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 18-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:803
Zaaknummer: 201808365/1/R2
Wetsartikelen: 2.9 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Nieuwkoop/revisievergunning

Appellanten betogen dat het college op basis van onvoldoende informatie met betrekking tot gezondheidsrisico's, geur en stikstofdepositie een m.e.r.-beoordeling heeft verricht.

Casus

Omgevingsvergunning voor de uitbreiding van een veehouderij met ongeveer 1.200 schapen.

Rechtsvraag

Is het college in de m.e.r.-beoordeling voldoende ingegaan op de emissies van endotoxinen, de (cumulatieve) geurbelasting en de gevolgen voor nabijgelegen Natura 2000-gebieden?

Uitspraak

Het college heeft in de m.e.r.-beoordeling gesteld dat, gezien de laatste wetenschappelijke onderzoeken met betrekking tot veehouderijen en volksgezondheid en het feit dat in de aangevraagde situatie aan de geurnormen en grenswaarden voor zwevende deeltjes wordt voldaan, er geen sprake is van onaanvaardbare risico's voor de gezondheid van omwonenden. In dit verband merkt het college op dat het bedrijf hygiënemaatregelen moet treffen om dierziekten te voorkomen.

[Appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat het college zich ten onrechte op het hiervoor vermelde standpunt heeft gesteld. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college gezondheidsrisico's en risico's van *endotoxinen* in voldoende mate betrokken bij de m.e.r.-beoordeling.

Het college heeft gesteld dat in de geurgebiedsvisie de agrarische situatie binnen de gemeente Nieuwkoop in kaart is gebracht. Gebleken is dat de voorgrondbelasting van de veehouderijen dominant is voor de geursituatie in het gebied. De *geurbelasting* voldoet aan de normen uit de Wet geurhinder en veehouderij, aldus het college. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd over geur, ziet de Afdeling geen aanleiding om te twijfelen aan de standpunten van het college.

Voor zover de onder 3 vermelde beroepsgrond inhoudt dat de negatieve effecten op *Natura 2000-gebieden* in de m.e.r.-beoordeling zijn onderschat, ziet de Afdeling vanwege het relativiteitsvereiste aanleiding een inhoudelijke bespreking van deze beroepsgrond achterwege te laten.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 18-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:801
Zaaknummer: 201902269/1/A1
Wetsartikelen: 7.17 lid 1 Wm

RECHTSPRAAK

Rhenen/bestemmingsplan 'Zuidelijke Meentsteeg 14a en Cuneraweg 186'

Spuitzoneringsonderzoek biedt voldoende basis om een spuitzone van 15 m acceptabel te achten.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet onder andere in de bouw van twee woningen aan de Zuidelijke Meentsteeg 14a. In het kader van de ruimte-voor-ruimte-regeling wordt bedrijfsbebouwing gesloopt. Beroep is ingesteld door de eigenaar van een naastgelegen perceel met boomkwekerij.

Rechtsvraag

Is voldoende gemotiveerd dat in dit geval met een spuitzone van 15 m kan worden volstaan?

Uitspraak

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 18 december 2019, ECLI:NL:RVS:2019:4299, wordt een afstand van 50 m tussen gevoelige functies en agrarische bedrijvigheid, waarbij gewasbeschermingsmiddelen worden gebruikt, in het algemeen niet onredelijk geacht. Dit brengt echter niet met zich dat een kortere afstand in een bepaalde situatie niet redelijk zou kunnen zijn, indien aan die afstand een deugdelijke motivering ten grondslag is gelegd.

In het spuitzoneringsonderzoek staat dat in de boomteelt voor de stof Captan, welke de zwaarste beperkingen oplegt, op een afstand van 20 m vanaf de laatste bomenrij sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Dit is zowel het geval bij bomen met een hoogte van 0-3 m als bij bomen met een hoogte tussen de 3 en 6 m. Hierbij wordt uitgegaan van bespuitingen zonder driftreducerende technieken en een situatie zonder windhaag.

De Afdeling overweegt dat in het spuitzoneringsonderzoek is gemeten vanaf de huidige laatste bomenrij. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat daarmee niet is uitgegaan van

een representatieve invulling van de maximale planologische mogelijkheden, nu de laatste bomenrij dicht tegen de perceelgrens is geplant.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 25-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:869
Zaaknummer: 201905953/1/R4
Wetsartikelen: 3.1 lid 1 Wro

RECHTSPRAAK

Putten/bestemmingsplan 'Veluwse Hoevegaerde'

Geen onderzoek gedaan naar behoefte aan recreatiewoningen. Aanname in stikstofberekening dat niet alle woningen een gasaansluiting krijgen, is niet vastgelegd in het bestemmingsplan.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in de actualisatie van het bestaande bestemmingsplan en het voorzien in een uitbreiding van het recreatieterrein met 80 nieuwe recreatiewoningen.

Rechtsvraag

1. Is de behoefte aan de voorziene uitbreiding en transformatie van het recreatiepark voldoende gemotiveerd?

2. Is voldoende onderbouwd dat kan worden uitgegaan van de uitgangspunten bij de Aerius-berekening?

Uitspraak

1. De raad heeft de voorziene uitbreiding en transformatie van het recreatieterrein uitsluitend gemotiveerd door te wijzen op de gemeentelijke ambitie en de wens van de exploitant om uit te breiden. Hiermee is evenwel niet inzichtelijk gemaakt dat behoefte bestaat aan de 80 nieuwe woningen die het plan mogelijk maakt. Een kwantitatief behoefteonderzoek ontbreekt. Gelet ook op het niet geringe aantal nieuwe woningen, kan niet zonder meer worden aangenomen dat die behoefte er is. In dit verband is nog van belang dat de gemachtigde van de exploitant van het recreatieterrein ter zitting heeft gesteld dat behoefte is aan 50 nieuwe recreatiewoningen, alsook dat er geen voornemen is om in de nabije toekomst alle woningen te bouwen.

Omdat de behoefte aan de voorziene uitbreiding niet inzichtelijk is gemaakt, is het plan in zoverre vastgesteld in strijd met de bij het nemen van een besluit te betrachten zorgvuldigheid.

2. Een onderdeel van deze notitie is een stikstofberekening die is gemaakt met de rekentool Aerius-calculator. In de notitie staat dat weliswaar 80 nieuwe recreatiewoningen zijn gepland, maar dat in de berekening is uitgegaan van 10 woningen met een gasaansluiting. De overige 70 woningen worden gerealiseerd zonder gasaansluiting.

Het gehanteerde uitgangspunt dat slechts 10 van de 80 nieuwe woningen voorzien zullen zijn van een CV-ketel kan echter niet worden gevolgd, nu dit niet is vastgelegd in het plan en ook anderszins niet is onderbouwd waarom hiervan kan worden uitgegaan.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 25-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:880
Zaaknummer: 201904889/1/R4
Wetsartikelen: 2.7 lid 1 Wnb

RECHTSPRAAK

Planschade Veenendaal

Toepassing hoofdregel overgangsrecht en schadetaxatie.

Casus

Bij brief van 29 september 2015 heeft [appellant] verzocht om een tegemoetkoming in planschade die hij heeft geleden als gevolg van het bestemmingsplan Nijverkamp. Het college heeft het advies van 't Regthuys aan het besluit van 20 september 2017 ten grondslag gelegd en dat besluit in bezwaar gehandhaafd.

Volgens het advies van 't Regthuys van 30 augustus 2017 is er in het geval van [appellant] geen reden voor het maken van een uitzondering op de hoofdregel van de jurisprudentie. [Appellant] is het daar niet mee eens. Hij voert, onder verwijzing naar zeven uitspraken, aan dat er bij directe planschade wel degelijk ruimte is voor het meewegen van het overgangsrecht van het oude planologische regime in de planvergelijking en de schadetaxatie, indien dit overgangsrecht invloed heeft op de waarde van de desbetreffende onroerende zaak of het inkomen en hierin door het nieuwe planologisch regime een wijziging wordt aangebracht.

Rechtsvraag

Is er reden om in het voorliggende geval af te wijken van de hoofdregel dat het overgangsrecht niet wordt meegenomen in de planvergelijking?

Uitspraak

Dit betoog van appellant berust op een verkeerde lezing van zeven uitspraken. Uit de jurisprudentie valt af te leiden dat het overgangsrecht een rol speelt in de schadetaxatie wanneer dit overgangsrecht direct betrekking of invloed heeft op de schade in de vorm van een inkomensderving. In het geval van [appellant] gaat het echter, naar niet in geschil is, nog slechts om een tegemoetkoming in schade in de vorm van een waardevermindering van een onroerende zaak. Daarvoor is de hoofdregel van de jurisprudentie onverkort van toepassing.

In het betoog van [appellant] is, gelet op het voorgaande, geen grond te vinden voor het oordeel dat het overgangsrecht van het oude bestemmingsplan ten onrechte niet is betrokken

in de planvergelijking met het nieuwe bestemmingsplan en in de schadetaxatie.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 25-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:856
Zaaknummer: 201904498/1/A2
Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Deurne/bestemmingsplan 'Derde herziening bestemmingsplan Buitengebied' (2)

Dat eerder een onaantastbare bouwvergunning voor een woning is verleend, betekent niet zonder meer dat de raad het gebouw als woning had moeten bestemmen.

Casus

Bestemmingsplan waarin de aangepaste Verordening ruimte Noord-Brabant is verwerkt en waarin gemeentelijk beleid wordt vastgelegd, onder meer de omvorming van het 'landbouwontwikkelingsgebied' (LOG) naar een kleiner 'primair agrarisch gebied' (Primag). De Afdeling heeft de 32 beroepen tegen het bestemmingsplan op een tweetal afzonderlijke zittingen behandeld, zie ook ECLI:NL:RVS:2020:590 (OGR 2020-0049).

Rechtsvraag

Betekent het feit dat aan iemand een onherroepelijke bouwvergunning voor de bouw van een woning is verleend dat de raad het gebouw in het bestemmingsplan als woning moet bestemmen?

Uitspraak

De Afdeling heeft ter zitting vastgesteld dat op 16 april 1964 op grond van de Woningwet een in rechte onaantastbare bouwvergunning is verleend voor de bouw van een woning ter plaatse van de gronden waarop de woning aan de Zandschelweg 4a staat. Daarmee is tevens het gebruik als zodanig vergund. Vaststaat verder dat in 1988 een nieuw planologisch regime, namelijk het bestemmingsplan 'Buitengebied, Herziening IX, Correctieve Herziening', is vastgesteld en vervolgens in werking is getreden, waarin dit vergunde gebruik niet was opgenomen. Ook in de opvolgende plannen van 2007 en 2014 was daarvan geen sprake. Na inwerkingtreding van een nieuw planologisch regime waarin bepaald gebruik niet is opgenomen, komt bij de vaststelling van een daarop volgend planologisch regime in beginsel geen doorslaggevende betekenis meer toe aan de onherroepelijke bouwvergunning waaruit

dat gebruiksrecht voortvloeide (vergelijk onder 3.1 van de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2019, ECLI:NL:RVS:2019:4439). De enkele omstandigheid dat [appellant sub 2] over een bouwvergunning uit 1964 beschikt waaruit een gebruiksrecht voor wonen voortvloeide, leidt in dit geval dan ook niet tot het oordeel dat de raad dit recht als zodanig had moeten bestemmen. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat het gebruik van het gebouw van [appellant sub 2] als woning al in de drie voorgaande bestemmingsplannen van 1988, 2007 en 2014 al niet meer als zodanig was bestemd.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 18-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:755
Zaaknummer: 201801850/5/R2
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Planschade Zundert

Verjaringstermijn artikel 6.1, vierde lid, van de Wro.

Casus

[Appellant] en anderen zijn eigenaren van woningen in Zundert. Op 13 maart 2018 hebben zij het college verzocht om een tegemoetkoming in de schade die zij hebben geleden door de inwerkingtreding van het bij raadsbesluit van 25 juni 2012 vastgestelde bestemmingsplan Randweg Zundert (hierna: het nieuwe bestemmingsplan). Bij uitspraak van 13 maart 2013 (ECLI:NL:RVS:2013:BZ4023) heeft de Afdeling, voor zover thans van belang, dat raadsbesluit vernietigd, maar tevens bepaald dat de rechtsgevolgen ervan geheel in stand blijven. Dat betekent dat het nieuwe bestemmingsplan op de dag van de uitspraak van de Afdeling onherroepelijk is geworden.

Het college heeft de aanvragen van [appellant] en anderen met toepassing van artikel 6.1.3.1, eerste lid, van het Bro wegens kennelijke ongegrondheid afgewezen, omdat de aanvragen niet binnen de in artikel 6.1, vierde lid, van de Wro gestelde termijn zijn ingediend en er geen reden is om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Volgens het college is de termijn voor het indienen van een aanvraag op de dag van de uitspraak van de Afdeling aangevangen en was 12 maart 2018 de laatste dag van die termijn.

Rechtsvraag

Deze uitspraak gaat over de uitleg van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro. Ingevolge die bepaling moet een aanvraag voor een tegemoetkoming in schade ten gevolge van een oorzaak als bedoeld in het tweede lid, onder a, b, c, e, f of g, worden ingediend binnen vijf jaar na het moment waarop die oorzaak onherroepelijk is geworden. Partijen zijn verdeeld over het antwoord op de vraag op welke dag die termijn in dit geval is aangevangen.

Uitspraak

Het nieuwe bestemmingsplan is op 13 maart 2013, als gevolg van een uitspraak van de Afdeling op die dag, onherroepelijk geworden. Uit de tekst van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro volgt

niet zonder meer dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, die dag de eerste dag van de in die bepaling bedoelde termijn is. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro (*Kamerstukken II*, 2002/03, 28 916, nr. 3, blz. 65) blijkt dat die termijn is gebaseerd op artikel 3:310 van het BW. De vijfjarige verjaringstermijn van dat artikel kan niet eerder een aanvang nemen dan op de dag na die waarop de schadevordering opeisbaar is geworden. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, vierde lid, van de Wro valt niet af te leiden dat de wetgever bij planschade aan dat uitgangspunt heeft willen afdoen. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een aanvraag om een tegemoetkoming in schade als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan, is aangevangen op 14 maart 2013 en dat de aanvragen van [appellant] en anderen tijdig – op de laatste dag van de termijn – bij het college zijn ingediend.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 18-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:792
Zaaknummer: 201905242/1/A2
Wetsartikelen: 6.1 lid 4 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade Zuidplas

Schadebeperking overgangsrecht, directe en indirecte schade, inkomensschade en vermogensschade.

Casus

[Appellant sub 2] heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade in de vorm van waardevermindering van zijn percelen. In de visie van het college wordt deze schade beperkt door het feit dat het bestaande agrarische gebruik op grond van het overgangsrecht van het nieuwe bestemmingsplan mag worden voortgezet.

Rechtsvraag

Het geschil tussen partijen ziet op de vraag of de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat bij de planvergelijking en waardebepaling van de percelen, na inwerkingtreding van de planologische maatregel het overgangsrecht van het nieuwe bestemmingsplan niet betrokken mag worden.

Uitspraak

Bij inkomensschade kan dit inderdaad het geval zijn, aangezien dan voortgezet gebruik op basis van het overgangsrecht een deel van de schade weg kan nemen, omdat nog gedurende een bepaalde tijd inkomsten kunnen worden gegenereerd op basis van het bestaande gebruik, maar schade in de vorm van waardevermindering van een onroerende zaak naar zijn aard niet kan worden voorkomen door voortzetting van het gebruik van de onroerende zaak onder het overgangsrecht.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, heeft het overgangsrecht bij een bestemmingsplan betrekking op een bestaande situatie die afwijkt van de in het plan opgenomen bestemmingsregeling voor de desbetreffende gronden. De omstandigheid dat deze bestaande situatie niet past binnen deze bestemmingsregeling, betekent dat beoogd wordt om aan deze situatie een einde te maken binnen de planperiode. De overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan zijn daarmee van een andere orde dan de planregels over de toegekende

bestemmingen. Om deze reden hanteert de Afdeling als hoofdregel dat de mogelijkheden op grond van de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan buiten beschouwing gelaten dienen te worden bij een planologische vergelijking (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ4970, en de uitspraak van 27 november 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3980).

Het voorgaande geldt ongeacht of verzocht wordt om een tegemoetkoming in indirecte of directe planschade, zoals ook in de hiervoor genoemde uitspraak van 27 november 2019 het geval was. De omstandigheid dat de bestaande activiteiten van een aanvrager worden beschermd op grond van het overgangsrecht van het bestemmingsplan, maakt niet dat de overgangsbepalingen in dat geval gelijk moeten worden geacht aan de planregels over de toegekende bestemmingen. Beoogd is immers om het agrarische gebruik binnen afzienbare tijd te beëindigen.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 18-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:793
Zaaknummer: 201902341/1/A2
Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade Parkstad

Planologische vergelijking, maximale invulling, overgangsrecht.

Casus

Naar aanleiding van een verzoek om planschade dat [naam 1] op 14 augustus 2015 heeft ingediend, heeft de Schadecommissie op verzoek van verweerder een advies uitgebracht. Eiser betoogt dat de planologische vergelijking die de Schadecommissie heeft gemaakt, onjuist is. Onder het oude regime is geen rekening gehouden met de omstandigheid dat het gebruik van een deel van de percelen van [naam 1] en [naam 2] als tuin onder het overgangsrecht valt.

Ten aanzien van het betoog van [naam 1] en [naam 2] dat bij de planvergelijking ten onrechte geen rekening is gehouden met het feit dat een deel van hun percelen feitelijk in gebruik was als tuin en dat gebruik onder het overgangsrecht valt, wijst verweerder erop dat op grond van het bestemmingsplan 'Kerkrade West IV' een deel van hun percelen is bestemd voor 'wonen' met daarbij behorende tuin. Een deel van de achterliggende percelen van [naam 1] en [naam 2] kent deze bestemming niet en was bestemd voor agrarische doeleinden met een hobbymatig karakter. Verweerder wijst er verder op dat per 23 november 2017 het bestemmingsplan 'Buitengebied' in werking is getreden en dat het achterste deel van de percelen van [naam 2] de bestemming 'Agrarisch met waarden' heeft gekregen. Op grond daarvan mogen deze gronden (ook) niet als tuin worden gebruikt. De Schadecommissie heeft het achterste deel van de percelen bij de waardering van de objecten per de peildatum om die redenen niet als 'tuin', maar als agrarische gronden met een hobbymatig karakter aangemerkt en als zodanig in de waardering betrokken. Dat het gebruik als tuin mogelijk onder het overgangsrecht is toegestaan, is volgens verweerder niet relevant, omdat bij de vaststelling van een eventuele waardevermindering van de objecten geen rekening hoeft te worden gehouden met het overgangsrecht of met illegaal gebruik. Verweerder verwijst daarvoor naar de uitspraak van de Afdeling van 28 maart 2007, ECLI:NL:RVS:2007:BA1673, onder 2.6.1). Ten overvloede wijst verweerder er nog op dat door [naam 1] en [naam 2] het gebruik als tuin niet is aangetoond en dat door hen ook niet aannemelijk is gemaakt dat dit gebruik door het overgangsrecht wordt beschermd. Ten slotte betoogt verweerder dat, indien het gebruik als tuin in de planvergelijking zou worden betrokken, dit voor de waarde(vermindering) van de objecten

geen relevant verschil zou maken, omdat een redelijk denkend en handelend koper rekening zal houden met de beperkingen van het overgangsrecht.

Rechtsvraag

Had het overgangrecht bij de planvergelijking betrokken moeten worden?

Uitspraak

De rechtbank overweegt naar aanleiding van deze beroepsgrond het volgende. Zoals de Afdeling eerder (o.a. uitspraken van de Afdeling van 9 oktober 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3387 (indirecte planschade) en 27 november 2019, ECLI:NL:RVS:2019:3980 (directe planschade)) heeft overwogen, is het overgangsrecht bij een bestemmingsplan bedoeld voor een bestaande situatie van de in het plan opgenomen bestemmingsregeling voor de betreffende gronden. De omstandigheid dat de bestaande situatie niet past binnen deze bestemmingsregeling, betekent dat beoogd wordt om aan deze situatie een einde te maken binnen de planperiode. Daarmee zijn de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan van een andere orde dan de planregels over de met het plan aan de gronden toegekende bestemmingen. Om deze reden dienen de mogelijkheden ingevolge de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan buiten beschouwing te worden gelaten bij een planologische vergelijking. Dit is slechts anders als een overgangsbepaling een zodanig verstrekkende werking heeft, dat deze vrijwel dezelfde mogelijkheid biedt als het als zodanig bestemmen van de situatie. Zie de uitspraken van de Afdeling van 11 oktober 2006, ECLI:NL:RVS:2006:AY9901 en 18 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2420. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit deze jurisprudentie dat verder in het midden kan worden gelaten of [naam 1] en [naam 2] hebben aangetoond dat zij zich op overgangsrechtelijke bescherming kunnen beroepen. De Schadecommissie heeft bij de planologische vergelijking terecht de overgangsbepalingen buiten beschouwing gelaten. De beroepsgrond slaagt niet.

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 06-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:1847
Zaaknummer: AWB - 18 _ 1114 / AWB - 18 _ 1115
Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Zevenaar/omgevingsvergunning aanleggen en afwijken bestemmingsplan

Niet voldaan aan toepassingsvoorwaarde toverformule, zodat uitgebreide voorbereidingsprocedure had moeten worden toegepast. Onderbouwing gebruik bestrijdingsmiddelen in afwijking van het bestemmingsplan.

Casus

Beroep tegen een verleende omgevingsvergunning voor een fruitteeltbedrijf dat een nieuw perceel voor fruitteelt in gebruik wil nemen. Het gebruik van de gewasbeschermingsmiddelen, binnen 50 m van een woning, en het aanleggen van een windhaag, is in strijd met het bestemmingsplan, verweerder heeft hiervoor, met de toverformule, een binnenplanse afwijking vergund.

Rechtsvraag

1. Heeft verweerder met toepassing van de toverformule een binnenplanse afwijking kunnen vergunnen?

2. Heeft verweerder voldoende gemotiveerd waarom afwijking van de spuitzone van 50 m in dit geval gerechtvaardigd is?

Uitspraak

1. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 10 juni 1988 (ECLI:NL:RVS:1987:AM9898), moet bij de toepassing van de toverformule eerst worden nagegaan of gebruik overeenkomstig de in het bestemmingsplan gegeven bestemming objectief bezien nog mogelijk is.

Het perceel is bestemd voor agrarisch gebruik en wordt ook als zodanig gebruikt, namelijk voor akkerbouw en grasland. Ook fruitteelt is op dit deel van het perceel mogelijk, zij het zonder het gebruik van bestrijdingsmiddelen. Gebruik overeenkomstig de agrarische

bestemming is daarom gewoon mogelijk, zodat niet aan de toepassingsvoorwaarde van de binnenplanse afwijking wordt voldaan. Verweerder was daarom niet bevoegd om een binnenplanse omgevingsvergunning te verlenen op grond van artikel 19, derde lid, van de planvoorschriften.

2. Aan het besluit ligt de notitie van 2 september 2016 van SPA ingenieurs ten grondslag. In deze notitie wordt aan de hand van het rapport 'Driftblootstelling van omstanders en omwonenden door boomgaard bespuitingen' van PRI 2015 van maart 2015 aangegeven, dat met het plaatsen van een wintergroene haag en het toepassen van een spuittechniek met 75% driftreductie, de veiligheidsafstand 5 m bedraagt. Volgens SPA wordt tussen de fruitboomgaard en de woningen een voldoende ruimtelijke scheiding aangehouden om een goed woon- en leefklimaat te waarborgen.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in onder meer de uitspraak van 23 november 2011 (ECLI:NL:RVS:2011:BU5433), dient in verband met het gebruik van bestrijdingsmiddelen in beginsel een afstand van 50 m te worden aangehouden tussen fruitteelt en woningen met de daarbij behorende tuinen. Deze afstand kan worden verkleind als uit locatiespecifiek onderzoek naar het gebruik van bestrijdingsmiddelen blijkt dat een kleinere afstand kan worden aangehouden. Indien hiervoor maatregelen moeten worden genomen, zoals de aanleg van een haag of drift reducerende spuiten, dan dient dit in de omgevingsvergunning te zijn geborgd.

De Afdeling heeft in de uitspraak van 6 juni 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:1741) onder verwijzing naar een deskundigenbericht van de Stichting advisering bestuursrechtspraak geoordeeld dat het PRI 2015 rapport geen deugdelijke grondslag vormt voor het locatiespecifieke onderzoek. Aan het bestreden besluit is een rapport van SPA ten grondslag gelegd, dat is gebaseerd op conclusies uit het PRI rapport uit 2015. Het SPA-rapport in deze zaak bevat dus hetzelfde gebrek als het PRI-rapport in de zaak bij de Afdeling.

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 13-02-2020
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2020:965
Zaaknummer: AWB - 18 _ 2809
Wetsartikelen: 2.12, 1, a, 1, Wabo

RECHTSPRAAK

Strafrechtelijk optreden tegen vervoer van mengsels voor biogasinstallatie

Conclusie A-G Hof van Justitie van de EU, strafrecht, overbrenging afvalstoffen, EVOA, Verordening dierlijke bijproducten, Kaderrichtlijn afvalstoffen.

Casus

Een bedrijf heeft verschillende mengsels, die deels uit dierlijke bijproducten en deels uit ander materiaal bestonden, van Nederland naar Duitsland overgebracht. De mengsels waren bestemd voor gebruik in een biogasinstallatie. Voor de overbrengingen was geen voorafgaande kennisgeving gegeven aan of toestemming verleend door de bevoegde autoriteiten.

Het OM stelt dat de Europese Verordening Afvalstoffen betreffende de overbrenging van afvalstoffen (nr. 1013/2006; EVOA) hierop van toepassing is, omdat de mengsels als afvalstoffen moeten worden aangemerkt. Volgens het OM moet aan de hand van de criteria voor bijproducten (artikel 5, eerste lid, van de Kaderrichtlijn afvalstoffen 2008/98/EG) en aan de hand van de definitiebepaling van 'dierlijke bijproducten' in artikel 3, punt 1, van de Verordening dierlijke bijproducten (nr. 1069/2009) worden beoordeeld of er sprake is van een dierlijk bijproduct.

Verdachten zijn daarentegen van mening dat de Verordening dierlijke bijproducten en niet de EVOA van toepassing is, omdat de mengsels dierlijke bijproducten zijn. Indien er sprake is van een dierlijk bijproduct, gaat de Verordening dierlijke bijproducten volgens hen namelijk boven de EVOA.

Het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden heeft hierover prejudiciële vragen gesteld.

Rechtsvraag

Vallen de overbrengingen van de mengsels met dierlijke bijproducten binnen de werkingssfeer van de EVOA, dan wel binnen die van de Verordening dierlijke bijproducten.

Conclusie A-G

1. De definitie van het begrip 'dierlijke bijproducten' in artikel 3, punt 1, van de Verordening dierlijke bijproducten staat los van de definitie van het begrip 'bijproduct' in artikel 5 van de Kaderrichtlijn afvalstoffen, zodat een materiaal een dierlijk bijproduct kan zijn zonder een bijproduct in de zin van die richtlijn te zijn.

2. Artikel 1, derde lid, onder d, van de EVOA moet aldus worden uitgelegd dat de onder de Verordening dierlijke bijproducten vallende overbrengingen van dierlijke bijproducten van het toepassingsgebied van de EVOA zijn uitgesloten, behalve in de gevallen waarin de Verordening dierlijke bijproducten uitdrukkelijk voorziet in de toepassing van de EVOA. Deze gevallen zijn genoemd in artikel 41, tweede lid, onder b, artikel 43, vijfde lid, onder b, en artikel 48, zesde lid, van de Verordening dierlijke bijproducten. Zij hebben alle betrekking op mengsels van dierlijke bijproducten met gevaarlijke producten.

3. De Verordening dierlijke bijproducten, bezien in het licht van artikel 1, derde lid, onder d, van de EVOA, moet aldus worden uitgelegd dat zij van toepassing is op een mengsel van dierlijke bijproducten met ander materiaal dat een niet-gevaarlijke afvalstof vormt, ongeacht het aandeel dierlijke bijproducten. Op het vervoer van dierlijke bijproducten van een bepaalde categorie 'gemengd met niet-gevaarlijke afvalstoffen' zijn de regels van toepassing die voor het vervoer van dierlijke bijproducten van deze categorie gelden.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie
Datum uitspraak: 17-09-2014
ECLI: ECLI:EU:C:2014:2226
Zaaknummer: C-441/12
Wetsartikelen: 3 lid 1 Richtlijn 2003/171/EG (publicatieplicht prospectus) en 5:2 Wft

RECHTSPRAAK

Kaag en Braassem/bestemmingsplan 'Buitengebied Oost'

Wijzigingsbevoegdheid ten behoeve van goot- en bouwhoogte is rechtsonzeker; geurregeling doorkruist het wettelijk systeem van geurbeoordeling van landbouwbedrijven; voor zover gebruik als loods eerder vergund is geweest, betekent dit niet zonder meer dat de raad dit gebruiksrecht als zodanig moet bestemmen.

Casus

Bestemmingsplan ten behoeve van actualisering en samenvoeging van een aantal bestaande plannen.

Rechtsvraag

1. Is de toelichting dat de bebouwing zal moeten voldoen aan een goede ruimtelijke ordening een voldoende objectieve begrenzing van een wijzigingsbevoegdheid?

2. De planregels bevatten een regeling voor de afstand tussen gevoelige objecten en landbouwbedrijven. Afhankelijk van het soort landbouwbedrijf en de categorie gevoelige objecten geldt een minimumafstand van 25, 50 of 100 m. Het gaat om bouwregels, waaraan de aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen wordt getoetst. Is dat toegestaan?

3. Betekent het feit dat iemand (mogelijk) eerder een bepaald gebruik vergund heeft gekregen dat de raad het gebruik als zodanig in het bestemmingsplan moet bestemmen?

Uitspraak

1. Artikel 4, lid 4.7.7, van de planregels maakt het mogelijk om een wijzigingsplan vast te stellen dat voor alle gronden met die bestemming de maximale bouw- en goothoogte met 2 m verhoogt. In de planregels is op geen enkele manier bepaald in welke gevallen en onder welke omstandigheden dit kan worden toegestaan, ook gelet op de landschappelijke waarden die op deze gronden aanwezig zijn. Nu uit de planregels duidelijk volgt dat de maximale bouw- en goothoogte met ten hoogste 2 m kunnen worden verhoogd, is in dit opzicht voldoende

objectief begrensd op welke manier de wijzigingsbevoegdheid kan worden gebruikt. Voor het overige bevat artikel 4, lid 4.7.7, van de planregels echter geen nadere criteria voor de toepassing van de wijzigingsbevoegdheid. Naar het oordeel van de Afdeling is de wijzigingsbevoegdheid in zoverre niet voldoende objectief begrensd. Het plan is op dit punt in strijd met artikel 3.6, eerste lid, van de Wro.

2. De Afdeling stelt vast dat de geurregeling in artikel 32, lid 32.4, van de planregels voor alle soorten landbouwbedrijven geldt. Artikel 32, lid 32.4, bevat op dit punt geen beperkingen en in de planregels is het begrip landbouwbedrijf niet nader omschreven. De Afdeling houdt het er daarom op dat de afstandsnormen gelden voor landbouwbedrijven zonder dieren, landbouwbedrijven met dieren die onder het regime van de algemene regels van het Activiteitenbesluit vallen en landbouwbedrijven met dieren die omgevingsvergunningplichtig zijn voor de activiteit milieu.

Uit de uitspraak van 4 november 2015, ECLI:NL:RVS:2015:3394, volgt dat het wettelijke stelsel uit de Wabo, het Bor, de Wgv en het Activiteitenbesluit wordt doorkruist als in de planregels in het kader van een aanvraag om een omgevingsvergunning voor bouwen een voorafgaande toetsing aan geurnormen – in dit geval afstandsnormen in verband met geurhinder – wordt voorgeschreven voor veehouderijen die onder de algemene regels uit het Activiteitenbesluit vallen. Ditzelfde geldt naar het oordeel van de Afdeling als in dat kader een voorafgaande toetsing aan die normen wordt voorgeschreven voor landbouwbedrijven waar geen dieren worden gehouden. Voor beide soorten landbouwbedrijven heeft de wetgever in het milieuspoor geen voorafgaande toetsing aan geurnormen voorgeschreven.

3. Voor zover het gebruik van de loods als zelfstandige bedrijfsruimte en/of showroom wel vergund zou zijn geweest, zou dat ook niet zonder meer betekenen dat de raad dat gebruiksrecht in het plan als zodanig had moeten bestemmen. In het bestemmingsplan ‘Buitengebied Jacobswoude’ uit 2008 was de loods namelijk niet als zelfstandige bedrijfsruimte en showroom bestemd. Uit de uitspraak van heden, ECLI:NL:RVS:2020:755, volgt dat na inwerkingtreding van een nieuw planologisch regime waarin bepaald gebruik niet is opgenomen bij de vaststelling van een daarop volgend planologisch regime, in beginsel geen doorslaggevende betekenis meer toekomt aan de onherroepelijke bouwvergunning waaruit dat gebruiksrecht voortvloeide.

Instantie: Raad van State
Datum uitspraak: 18-03-2020
ECLI: ECLI:NL:RVS:2020:817
Zaaknummer: 201805604/1/R3

Wetsartikelen: 3.6 lid 1 Wro